

متن پرسش

سلام علیکم: منظور دقیق امام در این بحثشون در کتاب سر الصلوه چیست که اشاره می کنند با نشاندن داغ ذلت بندگی بر ناصیه خود، خداوند از مقام عزتش این امر را جبران و در مقام سمع و بصر و درک او وارد می شود و تصرفات او دیگر تصرفات الهی و به اذن مالک و صاحب حیات است؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: همان فنای از خود و بقای به حق است و اشاره به حدیث «قرب نوافل» دارد که رسول خدا (صلی الله علیه وآله) در حدیث قدسی می فرماید: «إِنَّ اللَّهَ تَعَالَى يَقُولُ: لَا يَزَالُ عَبْدِي يَتَقَرَّبُ إِلَيَّ بِالنَّوَافِلِ مُخْلِصًا لِي حَتَّى أُحِبَّهُ فَإِذَا أَحْبَبْتُهُ كُنْتُ سَمْعَهُ الَّذِي يَسْمَعُ بِهِ وَبَصَرَهُ الَّذِي يُبْصِرُ بِهِ وَ يَدَهُ الَّتِي يَبْطِشُ بِهَا إِنْ سَأَلَنِي أَعْطَيْتُهُ وَإِنْ اسْتَعَاذَنِي أَعَذْتُهُ»^[۱] خدای تعالی می فرماید: همیشه بنده ی من به وسیله نوافل به من نزدیک می شود در صورتی که کاملاً به من اخلاص دارد تا اینکه او را دوست دارم، پس هرگاه او را دوست داشتم گوش او می شوم که بدان می شنود و چشم او می شوم که بدان می بیند و دست او می شوم که بدان می گیرد اگر از من چیزی بخواهد به او می دهم و اگر به من پناه آورد پناهِش می دهم. موفق باشید

[۱] (۱) - إرشاد القلوب إلى الصواب، ج ۱، ص ۹۱ ..